

תוספת שבת

שים לב!

מהשבוע זמן
הדלקת נרות
שבת מתחיל
להקדים
בכל שבוע

זמני הדלק"נ שבת מוקדם פרשת נצבים וילך

ירושלים: 6:19 מוקדם: 6:09

בני ברק: 6:34 מוקדם: 6:23

מודיעין עילית: 6:28 מוקדם: 6:18

חיפה: 6:27 מוקדם: 6:17

טבריה: 6:24 מוקדם: 6:14

מדברי רבותינו זצוק"ל ושיבדלחט"א במעלת תפילת מנחה בערש"ק וקדושת השבת

משלו הנפלא של מרן הערוך לנר זיע"א ודבריו על החובה להדר בשמירת השבת,

ובפרט בשנה שחל ראש השנה בשבת, וכתב שהשנים הכי טובות והכי גרועות לכלל ישראל

היו כשר"ה חל בשבת.. (תזכורת שנת תשפ"א = שנת הקורונה)

וכעת לקראת השבת האחרונה של השנה בידינו לתקן את כל השבתות ולבוא עם השבת שתמליץ בעדינו.

מה זה ועל מה זה, ותתחלחל האשה וענתה כך וכך כדי לבקש
אמתלה לאישה ולא הצליח בידה. ויען אחד מן העומדים שם
ויאמר הלא הם הסימנים ממכות אישה האכזרי. ויתמה המלך
מאוד וידבר אל האשה, לאיש אשר אלה לו נעשית סגור, הלא
רק לקטגור תוכל להגיש לפנינו, ומשפט השופטים יצא להרשיע
את השר ולהענישו.

ובזה יתבאר איך ר"ה שחל בשבת פעמים שהוא לטובתנו ופעמים
שהוא סימן לרעה ח"ו, כי ישראל שחטאו כל השנה, בעלות קול
השופר ביום הדין מצפים שבתקיעתינו יעורבב השטן וזכות
התקיעה יהיו לסגור. וכל זה כשחל ר"ה בחול, אך כשחל בשבת
איך ימצא לנו זכות להצדיקנו ביום הדין? [ויעוין במס' ר"ה
טז ע"ב, "וא"ר יצחק כל שנה שאין תוקעים לה בתחילתה
מריעים לה בסופה, מ"ט דלא איערבב שטן", וכתבו שם התוס'
ד"ה שאין, "מפרש בה"ג לאו דמיקלע בשבתא אלא דאיתיליד
אונסא"].

אכן לזה בא השבת שהיא בת זוגה לישראל - כמה דאמרו רז"ל
בבראשית רבה (יא, ח) [תני ר"ש בן יוחאי, אמרה שבת לפני
הקב"ה, לכולן יש בן זוג, א"ל הקב"ה כנסת ישראל היא בן זוג, וכו'
וכיון שעמדו ישראל לפני ה' סיני אמר להם הקב"ה זכרו הדבר
שאמרתי לשבת כנס"י היא בן זוגך], - להיות סגור בעדינו
לפני מ"ה, והשבת יוצאת ובאה לפני כסא כבודו כדכתיב "ביני
ובין בני ישראל אות היא לעולם", ובזכות שישראל משמרים
השבת כראוי, הקב"ה מוחל עוונותיהם. אבל כ"ז דוקא כל זמן
שישראל מקיימין את השבת, אבל כשאין משמרים את בת זוגם
כראוי ואדרבה מחללין את כבודה ברבים (בפרהסיא), איך תעשה
השבת סגור להצדיק משפטינו, הלא תעשה קטגור!

וע"כ כשרז"ל אסרו לתקוע בשבת הוי כדי להרחיק מחילול
שבת, משום גזירה משום שמא יעבירו ד' אמות ברה"ר, אבל
מי שמחלל כל השנה את השבת בטלטול, הלא אז לא לבד שלא
נעשה סגור לפנינו, אלא אחרי שלא איערבב שטן, שוב צריכים
לדאוג לדברי רבי יצחק כל שנה שאין תוקעין בתחילתה מריעים
לה בסופה. ולכן בפרט בשנים כאלו, שר"ה חל בשבת, נתאמץ
בתשובה בלי הפסק, כי המופלא ממנו כל נדע ובמכוסה ממנו כל
נשאל, ומי יודע אחרית שנה אם טוב ואם רע הוא.

(מתוך דרשת הערוך לנר בשבת שובה תרל"ב בספרו מנחת עני
פרשת האזינו, ויעויין גם במשך חכמה ויקרא כג כד)

יש לחקור אם ר"ה בשבת אם זה סימן טוב. ובוזה מצאנו ששנים
שרעות ביותר ושנים שטובות ביותר, היה ראש השנה בשבת.
דשתי שנים שנחרב בית המקדש היה ראש השנה בשבת כמו
דאיתא בירושלמי פ"ד דתענית.

בשנים שיותר טובות, מצינו שמחילת עוון העגל היה בשנה
שחל ר"ה בשבת. וכן הקמת המשכן (דביום ה' יצאו בני ישראל
ממצרים כדדרשינן בשבת) כדכתבו התוס' (בבא קמא דף פ"ב
ע"א ד"ה כדי) ע"ש. וכן שנה שנכנסו לארץ ישראל היה ג"כ ר"ה
בשבת, שמשה מת בז' אדר בשבת א"כ ר"ח אדר ביום א' והוי
ר"ה בשבת. (ועיין תוס' מנחות דף ל' ע"א ד"ה מכאן וכן הרא"ש
בפרק ערבי פסחים).

ויובן זה במשל: שר אחד בעבודת המלך חטא, והמלך קצף עליו
עד מאוד וציוה להשופטים לדונו כפי שורת הדין. וילך השר
לבקש לו מליצים היותר טובים שיעמדו לו בשעת דינו, אבל
המליצים שמטו להם אחד אחד, ולא נשאר איש שרצה לקבל
עליו המשרה הזאת, באמרם כי אין לו התנצלות ואחת דינו
להיענש. והשר בראותו כי אין איש עומד לו בשעת דחקו וייצר
לו מאוד ויגד לאשתו את כל הדברים האלה, ותנחמהו אשתו
ותאמר לו למה פניך נופלים ומה לך פנות אל המליצים הלא
אנוכי יוצאת ובאה בחצר המלך הפנימית וגם שם לי אוהבת
קשורה בנפשי שתעמוד בעת צרתי השקט ושמע, אנוכי אדבר
לך אל המלך ואל השופטים.

ויהי כן כאשר אמרה, וכשהגיע יום הדין ותעמוד האשה למליצה
טובה בצד אישה, והמשפט נחרץ לזכותו.

ואך ימים מועטים עברו, והנה גם שר אחר בעבודת המלך חטא
כחטא שר הראשון וגם אותו ציוה המלך להתיצב לפני השופטים
שיעבור עליו המשפט. ויאמרו לו אוהביו, לך נא ובקש לך איש
שימליץ בעדך לפני השופטים. והשר בזוכרו כי זה זמן קצר
אשר גם חבירו צדק בדין, צחק להם והשיב הלא גם לאשתי
מכירים רבים בחצר בית המלך, וגם היא תדבר טוב עלי אל
המלך והשופטים וגם אני אצא נקי.

אמנם השר האחרון הזה היה איש זעף וקצף ולא שמר כראוי
אהבת וכבוד אשתו, ובחמתו קם והכה אותה מכות אכזריות, עד
אשר נשארו סימני אכזריותו בחוץ לעין כל. ובכל זאת האשה
הלכה עמו אל הבית דין להמליץ בעדו לפני המלך. אכן, אך
פתחה פיה לדבר, והמלך בראותו צרבת המכה על פניה שאלה

מרן הגר"א לופיאן זיע"א בדברים נפלאים מהחפץ חיים זיע"א במעלת ניצול יום שישי האחרון:

כל היום בתפילות, וחסר לימוד התורה, ואי אפשר ליום בלא
תורה, לכן היה אומר שיעור בליל יוה"כ.

שמעתי על אדם גדול אחד, ראש ישיבה שהיה רגיל לומר
שיעור בליל יום הכיפורים, וביאר טעמו מפני שביוה"כ עוסקים

ולהנה יום שישי זה - הוא האחרון של שנת תש"ך, וידוע שבימי השבוע האחרון של השנה אמרו חז"ל שיכולים לתקן בהם את כל ימי השבוע שבכל השנה, לכן מוטל עלינו לתקן ביום שישי זה את כל ימי השבוע שבכל השנה כולה, ויום זה ערב שבת קודש צריך במיוחד תיקון גדול, כי בערב שבת לא אומרים שיעורים, והלימוד הוא חלש יותר בערב שבת מכל ימי השבוע.

וכבר הבאנו כמה פעמים בשם החפץ חיים זצוק"ל, שאמר כי מצוה שהיא מוזנחת יש להתעסק בה ביותר, ק"ו ממת מצוה שהכל חייבים לטפל בקבורתו, וכל טעם מצוה זו היא משום שהנשמה מרגישה ביזיון שבגוף זה קימה מצות הבורא, בגוף זה קיימה מצות תפילין, מצות ציצית וכו' ועתה מוטל הגוף הזה בשדה ואין לו קוברים, לפיכך הכל חייבים להצילו מביזיון, ואפילו כהן גדול, ונזיר, וההולך לשחוט את פסחו ולמול את בנו כולם חייבים להיטמא לו ולטפל בקבורתו!

מעתה מסיים החפץ חיים, למדנו ק"ו אם הגוף שנעשה פעם מצוות על ידו מחוייבים כולם להצילו מביזיון, וא"כ ק"ו אם המצוה עצמה מוטלת בביזיון על אחת כמה וכמה! ומי שזוכה להתעסק במצוה זו, שכרו הרבה מאד לאין שיעור, ומהו השכר? האור האלוקי שהאדם המתעסק מקבל עבור התעסקותו במצוה, אור יקרות עד אין סוף!

וכבר ביארנו אתמול כי יום הוא מציאות, והוא בעצמו יתבע את האדם. א"כ יש לנו להתבונן ולפחד, שכל ימי השישי יצטרפו ויזעקו עלינו בדין: למה הזנחתם אותנו יותר מכל ימי השבוע, וכי בכדי להתבונן לשבת קודש לא די בכמה שעות לפני כניסת השבת? ולמה נחלש כל היום משום כך? האם זהו כבוד השבת ליכנס לשבת בבטלה ושיעמום ח"ו?

ולכן עלינו לידע כי יום השישי בשבוע הוא בחינת מת מצוה וחייבים להציל יום זה מביזיון, כמו שכתב החפץ חיים ז"ל

דברי חיזוק בגודל החיוב להזהיר על כניסת השבת ועל גודל מעלת שמירת וכיבוד השבת לרגל יום פטירת מרן בעל ה"חפץ חיים" זיע"א בכ"ד אלול

וכבר כתב המשנ"ב (סי' רנ"ו סק"ב): 'נכון מאוד שימצאו אנשים המתנדבים בעם לילך ולזרז בכל רחובות קריה על דבר סגירת החנויות והדלקת הנרות, וכעת נמצא כן בכמה עיירות גדולות חבורות קדושות המיוסדות על השגחת השבת, ואשרי חלקם כי הם מזכים את ישראל לאביהם שבשמים, ויזכו עבור זה המתחזקים תמיד במצווה זו לבנים גדולי ישראל, עכ"ל. וכבר הביא הגה"צ רבי יצחק קולדצקי שליט"א בשם חמיו מרן רשכבה"ג הגר"ח קניבסקי זצוק"ל שזה פסק הלכה של החפץ חיים שהזהיר בזה יזכה לבנים ת"ת, ובודאי שיתקיים!!

וכן כתב ב'שער הציון' (שם סק"ו): 'וכעין מה שאמרו בשבת (כגב) הזהיר בנר [הויין ליה בנין תלמידי חכמים] עיי"ש. ושם הלא היה זהיר רק בעצמו, כ"ש בזה שהוא מזכה תמיד לרבים מבני ישראל. וגם אמרו חז"ל גבי אלקנה כשהיה עולה לרגל בכל שנה היה מכין בכל פעם לזרז את ישראל שהם גם יזכו במצוה זו לעלות לרגל, ואמר לו הקב"ה אתה כיוונת לזכות את ישראל אני אוציא ממך בן שיזכה את ישראל לפני, וזכה ויצא ממנו שמואל, עכ"ל.

וכבר ביארנו כמה פעמים בשם החפץ חיים זצוק"ל, שאמר כי מצוה שהיא מוזנחת יש להתעסק בה ביותר, ק"ו ממת מצוה שהכל חייבים לטפל בקבורתו, וכל טעם מצוה זו היא משום שהנשמה מרגישה ביזיון שבגוף זה קימה מצות הבורא, בגוף זה קיימה מצות תפילין, מצות ציצית וכו' ועתה מוטל הגוף הזה בשדה ואין לו קוברים, לפיכך הכל חייבים להצילו מביזיון, ואפילו כהן גדול, ונזיר, וההולך לשחוט את פסחו ולמול את בנו כולם חייבים להיטמא לו ולטפל בקבורתו!

מעתה מסיים החפץ חיים, למדנו ק"ו אם הגוף שנעשה פעם מצוות על ידו מחוייבים כולם להצילו מביזיון, וא"כ ק"ו אם המצוה עצמה מוטלת בביזיון על אחת כמה וכמה! ומי שזוכה להתעסק במצוה זו, שכרו הרבה מאד לאין שיעור, ומהו השכר? האור האלוקי שהאדם המתעסק מקבל עבור התעסקותו במצוה, אור יקרות עד אין סוף!

וכבר ביארנו אתמול כי יום הוא מציאות, והוא בעצמו יתבע את האדם. א"כ יש לנו להתבונן ולפחד, שכל ימי השישי יצטרפו ויזעקו עלינו בדין: למה הזנחתם אותנו יותר מכל ימי השבוע, וכי בכדי להתבונן לשבת קודש לא די בכמה שעות לפני כניסת השבת? ולמה נחלש כל היום משום כך? האם זהו כבוד השבת ליכנס לשבת בבטלה ושיעמום ח"ו?

ולכן עלינו לידע כי יום השישי בשבוע הוא בחינת מת מצוה וחייבים להציל יום זה מביזיון, כמו שכתב החפץ חיים ז"ל

זהירות ביום המעונן

סיפר הגה"ג רבי מרדכי רגוטינסקי זצ"ל על מרן ה"חפץ חיים" זצוק"ל את העובדה הבאה, "בראדן היה מנהג שבערב שבת היה השמש של העיירה עובר בין הבתים ודופק על חלונות הבית ומכריז על זמן הדלקת נרות שהגיע. והנה, ערב שבת אחד עברתי ליד ביתו של הח"ח וכשחלפתי ממש ע"י הבית שומע אני נקישות על גבי החלון מתוך הבית. הסתובבתי לאחורי ולהפתעתי אני רואה שמרן הח"ח הוא המקיש על החלון ומסמן לי בידו שאכנס אליו. כמובן שחיש קט הייתי לידו ושאלתיו לרצונו. ראה, אמר לי, היום הוא יום מעונן, וא"כ עלולים אנשים להתבלבל ולבוא לידי טעות בזמן המדויק של הדלקת הנרות, לכן אבקש אותך שתיגש כעת לבית המדרש ותבקש מהשמש בשמי שהיום יעבור להכריז בין הבתים על הדלקת הנרות חצי שעה יותר מוקדם ממנהגו בכל ערב שבת'. כמובן שאצתי לעשות כבקשתו ולגודל הפתעתי כששבתי להודיעו שעשיתי שליחותו רואה אני שהח"ח יושב וממתין לי עד שאחזור להודיעו שהענין מסודר, ורק אז נתישבה דעתו'. (מאיר עיני ישראל חלק א')

שבת, וכן ביום השבת בעוד היום גדול רח"ל. ר' זלמן שלח להזהירו מספר פעמים והנהגה הבטיח להפסיק, אך לא קיים. אביו של הנהג שהיה בעה"ב נכבד בעיר חלה ל"ע בשיתוק בפניו ושכב זמן רב בבתי חולים ללא מרפא.

ויהי היום ומרן הח"ח זצוק"ל הגיע לוילנא לאספת רבנים, ובתום האסיפה בעת ששהה בקרון הרכבת בדרכו חזרה לראדין באו רבים מבני העיר לקבל את ברכתו. בין הנכנסים לתחנת הרכבת הבחין הגר"ז סורוצקין באבי הנהג הנ"ל שעון על מקלו וחבוש בפניו מתקרב אף הוא לעבר הרכבת. ר' זלמן דרש בשלומו, בתוך הדברים סיפר לו החולה שסבתו שנפטרה מכבר נראתה לו בלילה זה בחלום עומדת ואומרת לו - "לשווא אתה מחפש תרופה למכתך אצל רופאים, סע אל הח"ח ותתברך ממנו ותרפא ממחלתך", ועל כן החליט לעזוב את בית החולים בוילנא ולסוע לראדין לח"ח. והנה כששמע מר' זלמן שהח"ח נמצא עתה בקרון הרכבת התרגש עד מאוד וראה בכך סימן מן השמים לחיזוק הדברים.

חיש מהר עלה לעבר הקרון לקבל את ברכתו של הח"ח. רבי זלמן כששמע זאת קרא מיד להגאון ר' הלל גינזבורג ממשפחת הח"ח וספר לו על דבר החולה הנ"ל ועל הפירצה הנוראה של חילול ש"ק בעירו על ידי בנו, ובקשו שיספר זאת לח"ח בכדי שיגדור את הפירצה הנ"ל. אך לצערם איחרו את המועד מאחר ובנתיים כבר ניגש החולה לח"ח לבקש את ברכתו.

והנה עומדים הם ורואים את החולה עומד ביראה ופחד לפני מרן הח"ח ואומר לו: "רבי, הנני חולה אנוש זה יותר משנה, הייתי בבתי חולים שונים ואין תרופה למחלתי. בלילה הזה באה אלי סבתי בחלום ואמרה לי "עזוב את הרופאים וסע אל הח"ח והתברך ממנו ותרפא". הח"ח שסלד מאוד מכך שמחזיקים אותו לבעל מופת קפץ ממקומו ואמר: "מי יתן לך ברכה ותועיל לך ח"ו? ישראל מאיר? הברכות אינן מסורות בידי (וחזר על כך ג' פעמים). אתה יודע למי מסורות הברכות? לשבת קודש ... !, וכמו שנאמר 'ויברך אלוקים את יום השביעי ויקדש אותו', וכן אנו אומרים בקבלת שבת - "לקראת שבת לכו ונלכה כי היא מקור הברכה", ולמה אתה מבקש ברכה מישראל מאיר? (וחזר על דבריו ג' פעמים) מאין תבוא הברכה? אם תשמור שבת כהלכתה ותקבל את ברכת השבת ותרצה לקבל ברכה מישראל מאיר יתן לך גם ישראל מאיר ברכה, אלא מה - אין אתה רוצה לשמור את השבת כראוי ולקבל את הברכה ממקורה, ותאמר בלבבך שדי לך לקבל ברכה רק מישראל מאיר, דבר זה אי אפשר - אין בכוחי לברך בלא ברכת שבת...". (על כל זה חזר ג' פעמים בהדגשה ובהטעמה)

כל הקרון שהיה מלא יהודים הקשיב לדבריו באימה ויראה ואין צריך לומר אבי הנהג הנ"ל שידע כנראה את נגעי לבבו. הגאון ר' הלל ור' זלמן הביטו איש בפני אחיו בתמהון וחשבו מי גילה את הדברים אל הסבא קדישא? עד שהם עומדים בתמהון לבב הנה הח"ח מוסיף ואומר לאחר דומיה קלה: "שמא תאמר שאתה שומר את השבת וראוי לברכה, אבל ראה מה כתוב בשבת - "זכור את יום השבת לקדשו... שבת לה' אלוך לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך..." הלא אין דוגמת אזהרה זו בשאר המצוות שהרי לא נאמר 'לא תאכל חזיר אתה ובנך ובתך', או 'לא תלבש שעטנז אתה ובנך ובתך', כי כל אחד מהם אחראי

וכבר סופר על מרן הח"ח זצוק"ל בענין זה, שפעם אחת פרצה שרפה בעירתו בערב שבת קודש. והנה בשעה מאוחרת אחה"צ, כשהאש החלה מעט לשקוע, הרגיש מרן זצ"ל בשבת הממשמת ובאה וחשש מאוד שהרי הציבור מבוהל ועלולים חס ושלום לשכוח לקבל פני שבת מלכתא!. מיד חפש ומצא את הירשל' השמש ובקשו לסובב מיד ולהכריז: "שבת, לבית הכנסת".

(הח"ח חייו פועלו ח"א)

השבת, השלט של חנות היהדות

כה כתב מרן ה'חפץ חיים' זצ"ל באגרתו המפורסמת, "שבת היא לב היהודי והיהדות וברור שלפני הכל צריך לחזק את הלב. למה הדבר דומה? לחולה שנחלה בכל אבריו. נתכנסו רופאים ודנו כיצד לרפאותו, וכל רופא חיפש תרופה למחלה שהוא מומחה לה. קרא להם רופא זקן ואמר: 'האינכם שמים לב שהדופק חלש?! אם כן צריך להניח את כל השאר ולחפש רק כיצד לחזק את הלב, שאם לא - מה יועילו כל התרופות?!' ולענייננו: יהודים חולים עכשיו במחלות רבות. אולם תחילה יש לרפא את מחלת חילול השבת שכן השבת היא לב האמונה".

ובאן המשיל את משלו הקולע: "מעל לכל חנות או בית מלאכה קבוע שלט הפונה לרשות הרבים. בשלט מצוינת במפורש מהותו של החנות או של בית העסק. כל זמן שהשלט תלוי בצורה בולטת יודעים העוברים והשבים שבעל המקום עומד מאחורי חנותו והיא מנוהלת כראוי. אפילו אם נעדר הוא מהמקום לזמן מה ימשיך השלט להעיד כי החנות עדיין קיימת. אולם, ברגע שהשלט מוסר מחזיתה של החנות ברור כבר לכל שבעל החנות נטש את המקום לחלוטין ושוב לא יחזור אליו.

כך גם לגבי השבת, זו שהיא אות בין הקב"ה לבינינו - אות כי ששת ימים עשה הבורא את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת. ואמנם כל זמן שיהודי שומר את השבת מעיד הוא על אותה ברית נצחית שנכרתה בין הקב"ה לבינו ועל כך שיהודי הוא. ואפילו אם עובר הוא, חלילה, על מצוה כל שהיא נשאר הוא עדיין בגדר יהודי כאותו בעל עסק ששלטו נשאר אפילו אם יסע לזמן מה. אבל יהודי שמחלל שבת בפרהסיא כאילו עוקר את השלט מחנותו ומעיד בכך על עצמו, חלילה שנשמתו לא בגדר נשמה יהודית. וזה מה שאמרו חז"ל: "כל המחלל את השבת כאילו כפר בכל התורה כולה".

הגאון הגדול רבי מיכל פיינשטיין זצוק"ל סיפר שבצעירותו התפלל פעם בליל שבת אצל ה'חפץ חיים' זצ"ל. והציבור אמרו שם מזמורי קבלת שבת. באותה שעה הבחין החפץ חים זצ"ל בשני בחורים שדברו ביניהם, גער בהם ואמר: צריך לומר עכשיו "יידיש וארט" (תפילה יהודית).

רוח הקודש בברכת הח"ח

"ויברך אלוקים את יום השביעי ויקדש אותו" (בראשית א'), שבת קודש היא מקור הברכה, וככל שמוסיפים על השבת מימי החול ומקדימים לקבל את השבת - כך ממהרים להכנס לקבל ברכת ה' הבאה ממילא למקבלי השבת (עי' ח"ח על התורה בראשית ב') בהקשר לכך ספר הגאון רבי זלמן סורוצקין זצ"ל בספרו "הדעה והדיבור" את המעשה דלהלן: באותה העיר בה שימש הגר"ז ברבנות היה בחור צעיר נהג מוגית אשר במשך הזמן החל לפרוץ את הגדר ולהסיע אנשים לאחר זמן כניסת

בעד עצמו, אבל בשבת האב אחראי גם בעד הבנים הנמצאים ברשותו ואפילו הם גדולים, ואפילו אם אתה משמר את השבת, ובנך ... נוסע בשבת ובתך מסרקה את שיערה בשבת, אי אפשר לך לקבל ברכה ממקור הברכות, משבת קודש, וגם ברכת ישראל מאיר לא תשיג ולא תועיל לך..."

כאשר יצאו מפיו הקדוש של הסבא קדישא 'אתה משמר את השבת ובנך נוסע בשבת וכו' ידעו רק שלושה אנשים בקרן שאין זה רק משל ודוגמא אלא דברים שנתגלו לו ברוח הקודש, היינו ר' הלל ור' זלמן ואבי המחלל שלא היה יכול להתאפק יותר וצעק 'רבי, הנני מקבל עלי שלא תהיה עוד בביתי מה שהיה עד כה!' ובזה החולה קיבל את ברכת הח"ח וחזר לביתו ושלח תכף את בנו לארץ ישראל...

השבת לבדה יצאה מכלל הקללה

ובספר 'חפץ חיים על התורה' כתב, וז"ל - "כמה נואלו המה קטני אמונה שמאחרים לקבל את השבת וממהרים לצאת, כי הלא כל ששת ימי המעשה יונקים מן הקללה שנתקלל אדם הראשון "בזעת אפיך תאכל לחם", ורק השבת לבדה יצאה מכלל הקללה והקב"ה בכבודו ובעצמו ברך את היום הזה - "ברכו וקדשו". ותחת אשר בעלי השכל ממהרים להיכנס אל השבת לקבל ברכתה ומאחרים לצאת - בשביל שלא להיכנס כ"כ מהר אל קללת ששת ימי המעשה - מהפכים הם את הסדר, מאחרים הם להיכנס אל הברכה ונחפזים הם לצאת ממנה ולהיכנס במהרה אל הקללה של ששת ימי המעשה. אשרי מי שזוכה להבין זאת - למהר בקבלת השבת ולאחר לצאת ממנה, כדי לקבל ברכת ה' הבאה ממילא למקבלי שבת".

הח"ח נפגש עם מחלל שבת והמשיך לו משל

כאשר ביקר מרן החפץ חיים 'צוק'ל באחת מנסיעותיו בעיר מוסקבה נודע לו שבמקום חי עשיר הנחשב כשומר תו"מ, אלא שבשבת 'חס' הוא על הזמן שבתחילת השבת ובסופה וממשיך הוא לעבוד לאחר כניסת השבת ושב למסחרו טרם יציאתה, כמוהו נוהגים גם פועלי היהודים האחרים ושבתם מתחללת. ה'חפץ חיים' צוק'ל אשר הוטרד מאוד מהתנהגותו של אותו אדם ביקש להיפגש עמו. בשעה שנפגשו סיפר לו מרן ה'חפץ חיים' משל נפלא לסבר את אוזנו עד כמה מאבד הוא במו ידיו

דברי חיזוק ממרן רשכבה"ג הגר"א"ל שטינמן זיע"א בענין נחיצות וחשיבות הלימוד בהלכות שבת

בהלכות שבת שקול כללמוד וללמד בכל המצוות (אילת השחר, זמירות שב"ק עמ' 82).

אמר רבנו: רציתי לחדש שכמו שאומר הח"ח (שם עולם ספ"ד) שמי שמכין לכבוד שבת כבר ביום ו' בבוקר, כבר מהזמן הזה יוצא מהגיהנם כל ערב שבת, אז יתכן שמי שלומד הל' שבת מוקדם, בזמן הזה יצא מהגיהנם.

רבנו עשה מהפכה גדולה בענין הזהירות בכבוד שבת, והמעלה להימנע מעשיית מלאכה סמוך לשבת, ולקבל את השבת חצי שעה לפני השקיעה, ובהרבה מקומות בעולם הרחיב את הענין, ואכן כבר כתב הרמב"ם שזהו כבוד השבת, וז"ל הרמב"ם הלכ' שבת פרק ל' סעיף ב': איזהו כבוד... ויושב בכבוד ראש ומייחל להקבלת פני השבת כמו שהוא יוצא לקראת המלך...

כשהיו מבקשים מרבנו חיזוק, היה רגיל לומר להתחזק בלימוד הלכות שבת, והביא את דברי היעירות דבש שהובאו בהקדמה למשנ"ב ח"ג שאם לא לומד הל' שבת עלול להיכשל בכל שבת באיסורי שבת ואפי' בדאורייתא. ורגיל היה לומר לאברכים שצריך להקדיש חצי שעה ביום לכה"פ ללימוד הלכות שבת, וכן היה אומר להקדים.

מעלת הלימוד: יל"ע האם יש דבר מיוחד בהלכות שבת טפי משאר הלכות? ואולי להמבואר במנחות (ק"א) דכל העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת ה"נ הלומד הלכות שבת כאילו קיימם בפועל, ואז חוץ מעצם מצות ת"ת הוי כמו שמירת שבת דשקולה ככל המצוות. והראוני דבהקדמת אגלי טל כתב שכשם ששמירת שבת שקולה ככל המצוות, כן ללמוד וללמד